

VALENTINA MORELLI

SALAPERÄINEN VIERAS

Valentina Morelli

Salaperäinen vieras

Suomentanut Anne Kilpi

SAGA Egmont

Salaperäinen vieras

Translated by Anne Kilpi

Original title: *Ein geheimnisvoller Gast*

Original language: German

Copyright © 2020, 2023 Valentina Morelli and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727042701

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Päähenkilöt

Sisar Isabella

Luostarisisar Isabella on 35-vuotias ja kastenimeltään Isabella Martini. Hän tiesi jo varhain haluavansa nunnaksi ja liittyi pieneen, Etelä-Italian Calabriassa sijaitsevaan nunnakonventtiin. Kun konventti suljettiin, Isabella muutti Santa Caterinaan ja löysi siellä kutsumuksensa rikosten selvittämisestä. Hän avaa mielensä kylälle ja sen maalliselle elämälle – ja alkaa siinä sivussa napata kiinni rikollisia.

Matteo Silvestri

Santa Caterinan 29-vuotias karabinieeri tutkii rikostapauksia apunaan sisar Isabella – vai sittenkin toisinpäin? Matteo on poliisina vielä kokematon, ja Isabella ottaa hänet siipiensä suojaan.

Abbedissa Filomena

”Herra antaa, Herra ottaa.” Tätä lausetta pitää ohjenuoranaan luostarin 63-vuotias abbedissa Filomena. Häntä ei ole vielä koskaan nähty muussa asussa kuin nunnan kaavussa. Filomena on viettänyt koko luostarielämänsä Santa Caterinassa, ja siellä hän haluaa myös päättää maallisen taivalluksensa. Hän on omistautunut täyden sielunsa ja ruumiinsa voimin suojelemaan luostaria ja ”omia” nunniaan.

Duccio Lenzi

Duccio Lenzi on kylän pormestari, joka pitää itseään Santa Caterinan omistajana – avokätisenä, vaativana mutta myös periksiantamattomana, mikäli jokin ei sovi hänen suunnitelmiinsa. Lenzin mielestä kaiken ei aina tarvitse päätyä julkisuuteen, mutta sisar Isabella näkee asiat valitettavan usein toisin...

1

”Tämähän on kuin sikolätti! Jos luovutan vastuun sinulle, haluan myös, että kannat sen!” Abbedissa Filomena oli kiihdyksissään. Hän seisoi kädet topakasti lanteillaan ja kasvot raivonpuuskan vääristäminä sisar Isabellan edessä eikä peitellyt huonoa tuultaan.

Isabella sitä vastoin ei voinut mitään sille, että ristikäytävän kivilattia näytti siltä kuin lauma villisikoja olisi pyyhältänyt sen läpi.

”Rapatessa roiskuu.” Isabella yritti valloittavaa hymyä, jolla ei kuitenkaan ollut mitään vaikutusta abbedissaan.

Käytävä oli todellakin törkyisessä kunnossa. Lattiassa näkyi joka puolella likaisia jalanjälkiä. Eikä likaisuus rajoittunut lattiaan, kuten Isabella yhtäkkiä huomasi. Hän nojautui nopeasti kivikaiteeseen peittääkseen kädenjäljet alkujaan norsunluisessa pinnassa, samalla kun abbedissa mittaili ympäristöä haukankatseella. Mielessään Isabella pudisteli päätään. Miten ihmeessä remonttimiehet pystyivätkin saamaan aikaan tällaisen

kaaoksen? Hän pakotti huulilleen hymyn. ”Haen heti rättejä, siivoamme kaiken Donnan kanssa perusteellisesti.”

Abbedissa murahti hiljaa. ”Todellakin pyydän sitä! Mitä vieraammekin oikein ajattelee.”

Isabella laski syyllisyydentuntoisesti katseensa. Abbedissa oli viittauksellaan vieraaseen osunut arkaan paikkaan. Convento di Nostra Regina della Pace oli benediktiiniluostari, ja benediktiiniluostarit olivat kaikkialla maailmassa tunnettuja rajattomasta vieraanvaraisuudestaan. Tässä apottikunnassa vieraita tosin kävi harvoin, mikä ei kertonut niinkään luostarisisarten kyvystä osoittaa vieraanvaraisuutta, vaan pikemminkin siitä, että vierailijat suosivat prameampia luostarilaitoksia, joita seudulla Pisan, Luccan ja Firenzen läheisestä sijainnista johtuen riitti yllin kyllin. Convento di Nostra Regina oli sievä mutta koruton. Eikä millään muotoa mahtipontinen.

Se, että luostarissa oli pitkästä aikaa vieras, oli mukavaa vaihtelua. Isabella oli iloinnut vierailijasta jo etukäteen, mutta valitettavasti tämä oli osoittautunut kaikkea muuta kuin seuralliseksi. Milanolaisnainen oli asunut heidän luonaan nyt reilun viikon mutta pysytteli suurimman osan ajasta omissa oloissaan. Muut sisaret eivät ottaneet asiaan mitään kantaa, mutta Isabellaa se kismitti. Hänen entisessä konventissaan Calabriassa oli käynyt usein vieraita. Nämä olivat poikkeuksetta osallistuneet luostarielämään ja kyselleet kaikkea rasittavuuteen saakka. Milanolainen sen sijaan loisti poissaolollaan. Isabella olisi mieluusti halunnut tietää, missä tämä oikein vietti aikansa.

”Ja se koira”, puuskahti abbedissa huulet tiukkana viivana.

Isabella kohotti katseensa. ”Mitä Caesarista?”

Filomena työnsi kätensä kaapunsa taskuun ja kaivoi esiin muovikulhon, jossa oli suuri luu. Sitä oli kaluttu, mutta joissakin kohdissa oli vielä näkyvillä lihasuikaleita. Lisäksi luu oli kuorrutettu mullalla. Abbedissa kohotti tuuheita kulmakarvojaan ja katsoi Isabellaa. ”Koiria hajotti vihannespenkin yrittäessään piilottaa tämän luun. Tomaatit ovat nyt pilalla.”

Isabella tuijotti luuta syyllisen näköisenä. ”Minä... olen pahoillani. Syy on tietenkin yksin minun.” Hän mietti hetken. ”Mutta missä Caesar nyt on? En ole nähnyt sitä aamiaisen jälkeen.”

Filomena nyrpisti nenäänsä: ”Todennäköisesti ruokakomerossa täyttämässä vatsaansa öyläteillä.”

Isabella pudisti päätään. ”Ei kai Caesar nyt sellaista tekisi. Siis... ei enää sen jälkeen, kun olen kieltänyt sitä.”

Caesarin ahneus oli todellinen ongelma eikä valitettavasti ainoa laatuaan tuon jättiläiskoiran kohdalla. Sen tapakasvatus oli puutteellinen eikä se suostunut edes unissaan tottelemaan ketään muuta kuin sisar Isabellaa. Caesar oli yksinkertaisesti jääräpäinen eikä antanut määräillä itseään.

”Se tarvitsee vielä aikaa sopeutuakseen elämään täällä.” Isabella koki velvollisuudekseen puolustaa koiraa abbedissalle.

Caesar oli luostariyhteisön uusin jäsen ja sen oli ensin saatava kotiutua. Isännätön bernhardilainen oli kirjaimellisesti loikannut Isabellan elämään yhdellä juoksulenkillä viiniviljelmillä ja valinnut hänet uudeksi emännäkseen. Sitä ennen koiria oli kuulunut Gaetano-nimiselle maankiertäjälle. Kun Gaetano oli joutunut kammottavan rikoksen uhriksi, Caesar oli jäänyt orvoksi.

Luostarisisarit olivat ainutkertaaisella demokraattisella äänestyskellä ja vastoin abbedissan tahtoa päättäneet, että koira jäisi luostariin.

Tapaus oli ollut selkeä voitto Isabellalle, joka oli puskenut äänestysideansa läpi puoliväkin. Pitkäviuhainen abbedissa oli kuitenkin äänestyksestä lähtien aina tilaisuuden tullen simputtanut Isabellaa. Filomena jakoi hänelle epämieluisia tehtäviä, joita kukaan muu ei halunnut tehdä. Niinpä Isabellalle oli kolmesti viikossa toistuvan toripestin lisäksi langennut tehtäväksi myös pitää huolta oblaattisaresta, joka oli oleskellut luostarissa nyt jo muutaman viikon ajan. Isabellalla ei ollut mitään sitä vastaan, hän piti Donnasta ja koki tehtävän mielekkäänä ja konventin edun mukaisena.

Liian pitkälle kuitenkin meni hänen mielestään vaatimus valvoa luostarissa saneeraustyötä tekeviä asentajia. Luostarin vanha lämmitysjärjestelmä oli jokin aika sitten tehnyt lopullisen tenän. Tämä oli huomattu vasta, kun lämpimän veden tulo lakkasi. Valitettava tilanne jatkui edelleen. Isabella ei enää edes muistanut, milloin oli viimeksi käynyt lämpimässä suihkussa. Onni onnettomuudessa oli, että vahinko oli tapahtunut kesällä eikä vasta kylmänkosteina talvikuukausina.

Abbedissa oli viikoittaisessa kokoontumisessa sakastissa huomauttanut, että Isabellahan oli kuin luotu tehtävään, sillä hän oli sisarista ainoa, jolla oli edes suuntaa antavaa ymmärrystä tekniikasta. Filomena oli tullut tähän päätelmään huomattuaan, miten Isabella aina silloin tällöin auttoi kylän karabinieeria Matteo Silvestriä tämän Vespan kunnostamisessa. Isabella oli siis saanut tehtäväkseen etsiä tekijät aikansa eläneen lämmitysjärjestelmän korjaustyölle. Pian oli selvinnyt, että hanke oli toivoton.

Santa Caterinassa ja lähiseudulla toimivat asentajat, jotka oli kutsuttu käymään luostarissa, olivat kaikki nostaneet kätensä pystyyn nähdessään sotia edeltävältä ajalta peräisin olevan laitteiston. Poikkeuksetta kaikki olivat olleet sitä mieltä, että luostarin pitäisi saada kokonaan uusi lämmitysjärjestelmä. Siihen ei sisarilla kuitenkaan ollut varaa.

Niinpä Isabellan oli täytynyt jatkaa etsintöjään, ja viimein hän oli päätenyt ripustamaan kylän kaikkien kauppojen seinälle ilmoituksen.

Tarvitaan kiireellisesti: lämmityslaitteen korjaaja luostariin.

Mitään ei ollut tapahtunut päiväkausiin, mutta viimein kaksi asentajaa oli ottanut yhteyttä ja ilmoittanut tuntevansa kyseisen laitetyyppin. Silkkää valhetta, kuten Isabella oli saanut karvaasti kokea. Sen jälkeen, kun nämä itseään ammattilaisiksi kutsuvat miehet olivat aloittaneet työnsä, oli luostarin rakennustyömaa-alue levinnyt yhä laajemmaksi. Koska ristikäytävä oli lyhin reitti kaikkiin tiloihin, käyttivät asentajat sitä pääasiallisena kulkuväylänään. Tämä itsessään ei ollut ongelma, mutta raivostuttavaa oli, ettei asentajakaksikko tuntunut lainkaan piittaavan siitä, millaista jälkeä heidän kuraiset kenkensä saivat aikaan koko yön kestäneen kaatosateen jälkeen.

Filomena katsoi Isabellaa yhä silmät viiruiksi nipistettyinä ja kulhoa kädessään pitäen. ”Milloin tämä kaaos viimeinkin loppuu?” hän tiuskaisi Isabellalle. ”Miehet ovat tehneet työtä jo kaksi viikkoa.”

”No, tehtävä vaikuttaa monimutkaisemmalta kuin alkuun luultiin”, Isabella toisti sen, mitä oli saanut aamulla miehiltä vastaukseksi samaan kysymykseen. ”Lämmitysjärjestelmä on vanha, siihen ei tahdo löytyä varaosia ja...”

Abbedissa hiljensi Isabellan äkkinäisellä kädenheilautuksella. Hän kääntyi kannoillaan tyytymättömänä murahdellen ja poistui paikalta.

Isabella huokaisi närkästyneenä samalla kun katseli läpeensä likaista lattiaa. Sen puhdistaminen kestäisi tunteja.

”Ah, siinähan meidän johtajattaremme onkin!” kuului hyväntuulinen huudahdus Isabellan selän takaa.

Isabella kääntyi ja näki kahden harmaisiin haalareihin pukeutuneen miehen kävelevän kohti. Siinä olivat Carlo ja Silvano, asentajat. Duo Infernale. Ammattilaiset vailla suunnitelmaa. Isabella käänsi katseensa välittömästi miesten kenkiin, jotka olivat lähes nilkkoihin saakka sekä tuoreen että kuivuneen mudan peitossa.

Isabella piti miehistä mutta toivoi, että he olisivat voineet toimia vähän järjestelmällisemmin. Heidän aikaansaamansa tuho ulottui jo kaikkialle luostariin, ja projektivastaavana Isabellan täytyi kantaa siitä vastuu.

”Melkoinen koiranilma viime yönäkin, vai mitä?” Carlo hankasi harmaantunutta parransänkeään ja virnisti Isabellalle ystävällisesti. Miehen lyhyissä ruskeissa hiuksissa näkyi harmaita haivenia, ja hänen haalarinsa alla pullotti tukeva vatsakumpu.

Silvano oli Carlon tapaan pitkä mutta huomattavasti hoikempi – kyllä, suorastaan laiha. Aivan liian suurelta näyttävä haalari lepatti hänen yllään kuin linnunpelättimen vaatetus.

”Kyllä, totta tosiaan”, Isabella vastasi kohteliaasti. ”Koiranilma todellakin.” Mutta miellyttävä sellainen. Isabella oli herännyt keskellä yötä kaatosateeseen, joka oli rummuttanut kuttulan aaltopeltikattoa. Sateen mukanaan tuoma viileä tuuli oli tehnyt täkistä jälleen tarpeellisen. Niinpä Isabella oli lämpimästi peittonsa alle kääriytyneenä nukahtanut jälleen sateen

Hurmaavan cosy crime -sarjan kolmannessa osassa sisar Isabella ja poliisi Matteo Silvestri saavat murhan selvittääkseen.

Santa Caterinan kylä saa uuden asukkaan, kun luostariin muuttaa sisar Donna. Tulokkaassa on kuitenkin jotain outoa: Donna on säikky ja vaikuttaa kärsivän vainoharhaisuudesta. Sisar Isabella alkaa epäillä yhä vahvemmin, ettei uusi sisar ole pohjimmiltaan kiinnostunut luostarielämästä.

Isabellalla on kuitenkin muutakin mietittävää. Hänen on valvottava luostarissa tehtävää remonttia. Eikä siinä vielä kaikki: luostariin saapuu vieraaksi nainen nimeltä Gina Bellucci, jota rauha ja itsensä tutkiskelu eivät vaikuta kiinnostavan lainkaan. Ennen kuin Isabella saa selville, mitä Gina Bellucci luostarissa oikeasti tekee, tapahtuu murha.

Valentina Morelli on kirjoittanut romaaneja jo vuosia. Hän omistaa ”Luostari, murha ja dolce vita” -sarjansa Italialle ja onnistuu oivallisesti vangitsemaan toscanalaisen tunnelman. Rikosromaneillaan hän haluaa kertoa inhimillisiä tarinoita.